

Tertio 19/02/14 - Euthanasie

Dijkbreuk

Onder het oog van de wereldpers en in een gespannen sfeer drukte een wisselmeerderheid in de Kamer de uitbreiding van de depenalisering van euthanasie naar minderjarigen definitief door. Volgens de voorstanders is een onaanvaardbare hiaat in de eerste euthanasiewet van 2002 gedicht en is onze samenleving alweer een stukje humaner. Wie kan er immers wat op tegen hebben kinderen en jongeren te helpen die ondraaglijk en uitzichtloos lijden en vragen daarvan bevrijd te worden door een actieve levensbeëindiging? Niemand wil toch dat mensen nodeloos afzien?

Inderdaad: geen zinnig mens wil dat. Maar moet daarvoor doelbewust het leven worden verkort? Helemaal niet! De middelen om het lijden te verlichten, ook bij doodzieken, zijn in ons land ruim voorhanden en worden doorgaans zeer deskundig toegepast. Vele medische ploegen die zich intensief met stervende kinderen bezighouden zijn nog nooit met een spontaan en weloverwogen verzoek tot levensbeëindiging van minderjarigen geconfronteerd. De Nederlandse praktijk waar sinds 2002 euthanasie vanaf 12 jaar kan, bevestigt dit. In al die tijd zijn vijf gevallen geregistreerd, hoofdzakelijk in de leeftijdscategorie 16-18-jarigen. Toch moest de wetsuitbreiding door het parlement worden gejaagd. Bijkomende hoorzittingen of een vraag tot juridisch advies van de Raad van State werden niet toegestaan. Zelfs het indrukwekkende protest van honderden kinderartsen die nooit eerder het woord vroegen, werd straal genegeerd.

Tegencultuur

De kans dat zij en zovele anderen zich nu moedeloos en ontgoocheld uit het maatschappelijke debat terugtrekken, is niet denkbeeldig. Maar hoe begrijpelijk ook, er staat te veel op het spel om de schouders te laten zakken. Dit debat gaat over de kern van onze beschaving. Willen we echt een maatschappij waarin euthanasie snel verglijdt naar een basisrecht voor steeds meer groepen, abortus almaar breder en meer vanzelfsprekend wordt toegepast, steeds minder gehandicapte kinderen het levenslicht mogen zien en steeds openlijker en luider vragen rijzen bij hoever de zorg voor zieken, bejaarden en hulpbehoevenden kan reiken in onze sterk vergrijzende samenleving?

Of blijven we er alsnog bij dat de waarde en de waardigheid van een mens enkel maar afhangen van het feit dat hij bestaat en helemaal niet van de zogenaamde "kwaliteit" van diens leven; wat dat trouwens ook moge betekenen. Het is de hoogste tijd dat wie er ook zo over denkt in woord en daad tegenwerk biedt tegen de voorthollende cultuur van zelfbeschikking die steeds driester te keer gaat. Gisteren euthanasie voor wilsbekwame meerderjarigen, vandaag voor jongeren en kinderen, morgen voor dementerenden en wilsonbekwamen. De wereld kijkt beduusd toe, maar de bres is geslagen. Zwijgen, is toestemmen.

Geert De Kerpel

Hoofdredacteur